

Dorus

Een gitzwarte, betoverende schoonheid met witte sokjes aan en grote, gevoelige ogen. Als kitten van baasje Anouk, stal hij meteen de harten van alle bewoners op onze galerij van ons appartementencomplex. Hij was wat schuw en bleef netjes binnen de veilige betonnen wereld van hooguit de voordeuren van beide burens van Anouk. Als je langs liep, waagde hij het soms zich op zijn rug te rollen en te miauwen: "Speel met mij!". Tja, zoveel knuffelhormonen kan mijn hart natuurlijk niet weerstaan en liefdevol kroel ik hem dan even. Dat is natuurlijk wel ff oppassen, want voor je het weet heb je je gehecht aan zo een familielid uit de genenstamboom van wilde poema, lynx, panter, tijger en zo voort...

Een paar weken geleden maakte Dorus een groeispruit door op de kattenbrokjes van de supermarkt (ipv verse vogeltjes in de echte jungle). Sindsdien is hij gepromoveerd van kitten tot kleuter-katertje. Zou dan nu toch het wilde dier in onze Dorus wakker gaan worden?! Niet echt voor te stellen in onze woonwereld van gesloten voordeuren, slechts enkele bomen om dapper in te klimmen (waar de brandweer hem dan natuurlijk uit zou moeten halen, het watje) en onvoldoende sappige muisjes. "De jungle van het appartementencomplex"... dat bekt ook niet echt lekker he.

Goed, die promotie van Dorus dus. Zou er daardoor dan toch iets ouds en wilds in hem zijn ontwaakt?

Van de week was het tropisch warm en zijn baasje had daarom 's nachts op de slaapkamer de deur naar het balkon opengezet. Met het nodige roefdiereninstinct ging Dorus op onderzoek uit op het balkon. "Hey, wat kun je hier cool klimmen en klauteren! Gaaf man!" Voor hij het wist, zat hij op het platdak en dat was natuurlijk niet de bedoeling geweest. Na een speurtocht van de nodige meters wist hij met ware doodsverachting, van het platdak terug te springen op het balkon. Bij een andere buurvrouw wel te verstaan. Die had namelijk ook de balkondeur open staan. Zij had eerst niets in de gaten, maar schrok later wakker van een zielig gemiauw in haar slaapkamer. Dorus werd toen zonder pardon op de galerij voor de voordeur van het baasje gedeponneerd. Alleen gelaten in de wildernis van de nacht! Natuurlijk heeft baasje Anouk hem liefdevol en lichtjes bestraffend, weer snel binnen gelaten. Eind goed, al goed.

Zucht, ik weet het: steeds meer mensen wonen alleen. Steeds meer mensen willen oprecht maar veilig hun liefde uiten en "nemen" een hond of kat. Ik ben daar beslist geen uitzondering op! Maar soms bekruipt me de gedachte, dat die schattige huisdieren, al duizenden jaren gecultiveerd door mensen, tegenwoordig nauwelijks meer lijken te zijn dan AI-robots. En zeg nou zelf: "de jungle van het appartementencomplex"... dat bekt toch ook niet echt lekker?

Karin Vossen, sept 2024